

Само тебъ, мисль, сънь не смирява,
Само ти нѣмашъ покой отрадни!

Спи, що се риешь въ бездни дѣлбоки?
Що будишь скърби въ плѣсенъ завити?
Що буташъ въ сърдце рани жестоки?
Що отъ сънь дигашъ змий ядовити?

Виждъ, на възнь свѣти мѣсець омайни,
Сладко заспалъ е сводътъ небесенъ.
Спи! или хвъркай въ мирътъ безкрайни!
Що се врешъ, бжхтишь въ тозъ затворъ тѣсенъ!
1888.

XV.

РЕСИГНАЦИЯ.

Не съмъ отъ оние, що кълвктъ живота,
И виждатъ му само опакия ликъ,
Коио се дърлатъ отъ своята Голгота
И пълнатъ въздуха съсъ плачевенъ виекъ;

Коио му пишатъ прѣсжди ужасни
И даватъ му най-черъ, най-труденъ шаръ;
Не съмъ въ легиона на тия нещасни,
Маваръ, че се гнѣж подъ тѣхвий товаръ.

Ако съмъ нещастенъ—има пѣкъ благатки,
Ако азъ повѣхнахъ, други пѣкъ цвѣтжтъ;
За менъ сж горчиви—а за тѣхъ сж сладки
Сжщитѣ плодѣве, що дава свѣтътъ.

Има за кого йощ' да грѣи мѣсець ясни,
Гората да шумне, славеятъ да пѣи,
Нощта да запазва сънища прѣкрасни,
Любовьта омайна радости да лѣи.